

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év június hó 14. és június hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év március hó 5. napján kelt 7.B.32/2008/221. számú és a Fővárosi Bíróság 2010. június 17. napján kelt 7.B.32/2008/249. számú ítéletét I.r. vádlott, II.r., III.r. és IV.r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja** azzal, hogy az elsőfokú bíróság 221./ sorszámú ítéletét helyesen a 2010. év január hó 26. napján tartott tárgyalás alapján is hozta meg. III.r. vádlott tekintetében a 249./ sorszámú ítéletet helyesen a 2010. évi január 25., 26. napjain, valamint június 17. napján tartott nyilvános tárgyalás alapján hozta meg.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe az I.r., II.r és a IV.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 1.023.265,- (Egymillió-huszonháromezer-kettőszázhatvanöt) Ft bűnügyi költségből 30.600,- (Harmincezer-hatszáz) Ft-ot a II.r. vádlott, 37.350,- (Harminchétezer-háromszázötven) Ft-ot a III.r. vádlott köteles az államnak megfizetni. A fennmaradó 955.315,- (Kilencszázötvenötezer-háromszáztizenöt) Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság 2010. évi március hó 5. napján kihirdetett 7. B.32/2008/**221.** sorszámú ítéletével:

Az I.r. vádlottat testi sértés büntette (Btk.170.§ (1) bekezdése és a (4) bekezdés I. fordulata), lőfegyverrel és lőszerrel való visszaélés büntette (Btk.63/A § (1) bekezdés a/ pontja) és rablás büntette (Btk.321. § (1) bekezdése és a (4) bekezdés b/ pontja) miatt - halmazati büntetésül - 8 évi fegyházbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről 8 évi kiutasításra;

Az II.r. vádlottat bűnsegédként elkövetett rablás büntette (Btk.321.§ (1) és (4) bekezdés b/ pontja) miatt 5 évi fegyházbüntetésre és a Magyar Köztársaság területéről 5 évi kiutasításra;

A IV.r. vádlottat lőfegyverrel és lőszerrel való visszaélés büntette (Btk.263/A § (1) bekezdés a/ pontja) és felbujtóként elkövetett rablás büntette (Btk.321.§ (1) bekezdése és (4) bekezdés b/ pontja) miatt, mint többszörös visszaesőt, a rablásban különös visszaesőt - halmazati büntetésül - 8 évi fegyházbüntetésre és 8 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A IV.r. vádlottal szemben a korábbi ügyének végrehajtása során alkalmazott feltételes szabadságot megszüntette és kizárta nevezettet a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a főbüntetésbe beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú határozat ellen fellebbezést jelentett be az ügyész mindhárom vádlott terhére súlyosításért, a I.r. vádlott esetében részbeni megalapozatlanság és téves minősítés miatt, súlyosabb minősítés megállapítása érdekében is.

Perorvoslattal éltek ugyanakkor a I.r. és a II.r. vádlottak védőikkel együtt enyhítésért, míg a IV.r. vádlott és védője téves minősítés miatt és enyhítésért.

A Fővárosi Bíróság 2010. évi június hó 17. napján kihirdetett 7. B.32/2008/**249.** sorszámú ítéletével a III.r. vádlottat felbujtóként elkövetett rablás büntette (Btk.321.§ (1) bekezdése és (4) bekezdés b/ pontja) miatt, mint többszörös visszaesőt 7 évi fegyházbüntetésre és 8 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy nevezett feltételes szabadságra nem bocsátható és kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen az ügyész a III.r. vádlott terhére súlyosításért jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője felmentésért éltek perorvoslattal.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésen - a Be.72.§-ának (2) bekezdése alapján, a Be.261.§-ának (1) bekezdés b/ pontja és (5) bekezdése szerint - a két eljárás tárgyára és az abban érintett személyekre tekintettel - az ügyek egyesítéséről határozott.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.186/2008/30-I. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezést mind a négy vádlottat érintően változatlanul fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárás eredményeként a rendelkezésére álló bizonyítékok rendszerezett értékelésével megalapozott tényállást állapított meg. Részletes elemzését adta, hogy a vádlotti állítások közül melyeket és mennyiben fogadott el, illetve azon részeiben, amennyiben nem fogadta el, milyen a terhelti állítást cáfoló bizonyítékokra alapozott.

Mérlegelése logikailag hibátlan, érvelése megfelel az életszerűség követelményének is.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, akik közül a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlottak cselekményét törvényesen minősítette.

Tévedett azonban, amikor a I.r. vádlott eshetőleges ölési szándékát nem látta megállapíthatónak és a nevezett terhére rótt cselekményt jelentős értékre, fegyveresen, csoportosan elkövetett rablás büntettének és maradandó fogyatékossgot okozó testi sértés büntettének értékelte. E vádlottnál - a közbiztonság elleni bűncselekmény változatlanul hagyása mellett - indítványozta a cselekmény minősítésének megváltoztatását, azzal, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségét a Btk.166.§-ának (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés b/ pontja szerinti nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettének kísérletében állapítsa meg.

Ezen túlmenően mind a négy vádlottnál - a súlyosító körülmények számára és nyomatékára figyelemmel - hosszabb tartamú fegyházbüntetés kiszabására tett indítványt.

Az I.r. vádlott védője fellebbezését a nyilvános ülésen változatlanul fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság helytálló jogi minősítésének megváltoztatása nélkül az I.r. vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés enyhítését kérte, nagyobb súllyal értékelve javára az időmúlást, valamint, hogy beismerő vallomásával elősegítette a bűncselekmény felderítését.

Az eshetőleges ölési szándékra vonatkozó, valamint a büntetés súlyosítását célzó ügyészi perorvoslatot nem találta megalapozottnak.

A II.r. vádlott védője ugyancsak változtatás nélkül tartotta fenn az enyhítésre irányuló perorvoslatot, s ebből fakadóan kétségbe vonta a súlyosítás érdekében bejelentett ügyészi fellebbezés megalapozottságát.

Az enyhítő körülmények között nagyobb súllyal látta értékelendőnek a terhelt büntetlen előéletét, hogy egy fiatalkorú gyermek eltartásáról gondoskodik, az időmúlást, valamint, hogy külföldi állampolgársága miatt fogvatartása alatt családjával a kapcsolattartás elnehezült.

A III.r. vádlott védője a felmentésre irányuló fellebbezését a nyilvános ülésen azzal tartotta fenn, hogy a III.r. vádlottat érintően az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottakat érintő, 2010. május 5. napján kihirdetett ítéletének tényállása a III.r. vádlott nevének megjelölésével, nevezett büntetőjogi felelősségére nézve úgy tartalmaz ténymegállapításokat, hogy a védencével szemben elkülönített eljárásban a bizonyítási eljárás még be sem fejeződött.

A III.r. vádlottal szemben később meghozott és a vádlott-társakra megállapítással azonos tényállást tartalmazó ítéletben feltüntetett 2010. február 22-i, március 1-jei és március 5-ei tárgyalásokon sem a vádlott, sem védője nem vettek részt, emiatt olyan eljárási szabálysértés valósult meg, amely másodfokon nem orvosolható.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét sem teljesítette kellő alapossággal. Emiatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A IV.r. vádlott védője ugyancsak fenntartotta fellebbezését.

Bizonyítás felvételét kezdeményezte, sértett és a tanú1 ismételt tanúkénti kihallgatását kérve.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet részben megalapozatlan, részben iratellenes. Emiatt elsősorban annak hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

Másodlagosan a IV. vádlott felmentését indítványozta a rablás büntette miatt ellene emelt vád alól, azzal, hogy bűnössége legfeljebb bűnsegédi minőségben elkövetett lopás büntetteként értékelhető, s emiatt büntetésének enyhítése indokolt.

Az utolsó szó jogán tett írásbeli nyilatkozatában az I.r. vádlott megbánásának adott hangot és büntetésének mérséklését, enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását kérte.

A II.r. vádlott bűnösségét továbbra is vitatta.

A III.r. vádlott az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A IV.r. vádlott cselekményének lopási cselekményként történő minősítését és annak megfelelő büntetés kiszabását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a fenti perorvoslatok alapján bírálta felül a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a vádlottakkal szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, eljárás során gyakorolható jogaikra való kioktatásuk megtörtént, s e jogukat gyakorolták is, amikor indítványokat és észrevételeket tettek.

A magyar nyelvet nem jól beszélő II.r. vádlott érdekében, illetve a sértett kihallgatásai alkalmával megfelelő kioktatásban részesült tolmácsok működtek közre.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság számos szabályt megsértve folytatta le az eljárást.

A két vádirattal indult eljárás egyesítését követően a tárgyalási időköz eltelte miatt megismételt eljárásban, 2010. évi január hó 25. és 26. napjain valamennyi vádlott és védője jelenlétében tartott tárgyaláson (184./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) az elsőfokú bíróság kihallgatta a (hallgatás jogával nem élő) vádlottakat, valamint tanú2, tanú3 és tanú1-et.

Ezt követően a 2010. február 22. napjára elnapolt tárgyaláson a fogvatartott terheltekkel szemben folyó és a pertartam miatt is soronkívüli eljárásra tartozó ügyben a III.r. vádlott orvosi vizsgálat alapján valószínűsített súlyos betegsége miatt nevezettre az eljárást elkülönítette, majd vele szemben külön ügydöntő határozatot hozott. Ezzel nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, s az elkülönítés nem érintette az addig kihallgatott tanúk és szakértők törvényesen beszerzett nyilatkozatait.

Az elkülönítést követően a bizonyítást - a III.r. vádlott és védője távollétében - folytatta.

A 2010. február 22-i tárgyaláson tanú4, tanú5, tanú6, tanú7, tanú8, tanú9 és tanú10 tanúkat hallgatta ki. 2010. március 1-jén a sértett, tanú11, tanú12, tanú13 kihallgatására, továbbá Rákossy Zsolt fegyverszakértő, Bóna Péter nyomszakértő és dr. Keller Éva orvosszakértő meghallgatására került sor (205./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv).

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a megismételt eljárás során, 2010. március 1. napján tartott tárgyaláson Rákossy Zsolt fegyverszakértőt, Bóna Péter nyomszakértőt és dr. Keller Éva orvosszakértőt meghallgatásuk előtt - a 2009. október 1. napján módosult eljárási törvény rendelkezéseinek megsértésével - tévesen a Be. 110.§-ának (2) bekezdése alapján szakértői esküjükre figyelmeztette.

A kihallgatás idején hatályos törvény Be. 110.§-ának (1) bekezdése szerint a szakértőket a hamis szakvélemény adásának következményeire kellett volna figyelmeztetnie.

Az iratokból megállapíthatóan a szakértőket a korábbi tárgyaláson (2009. május 12. napján) az eljárási törvénynek megfelelő figyelmeztetés mellett hallgatta meg az elsőfokú bíróság, s a megismételt eljárásban a szakértők szakvéleményüket változatlanul fenntartották, lényegében érdemi nyilatkozatot ezen túlmenően nem tettek. Így az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése csupán relatív, az ügy érdemi elbírálására nem bír kihatással. Emiatt a szakértők elsőfokú eljárásban tett tárgyalási nyilatkozata törvényes bizonyítékként figyelembe vehető.

Kirekeszti a bíróság az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak tekintetében a bizonyítékok köréből tanú¹⁴ vallomását (221./ sorszámú ítélet 20. oldalának ötödik bekezdése), tekintettel arra, hogy a megismételt eljárásban a tanú szabályszerű idézés ellenére ismételten nem jelent meg, első alkalommal kimentette magát, második alkalommal kimentés nélkül maradt távol.

Az elsőfokú bíróság a tanú korábban tett vallomását semmilyen módon nem tette a tárgyalás anyagává, ebből következően az bizonyítékként nem értékelhető.

A 2010. március 5-i tárgyaláson törvényesen került sor az arra jogosultak egyező indítványa alapján az okiratok ismertetéssel történt tárgyalás anyagává tételére, majd a perbeszédeket követően ügydöntő határozat kihirdetésére is.

Az elsőfokú bíróság tehát az I.r., a II.r. és a IV.r. vádlottak tekintetében hozott 221./ sorszámú ítéletét helyesen a 2010. évi január hó 25. és 26. napjain, valamint a 2010. évi február hó 22. napján, továbbá 2010. évi március hó 1. és 5. napjain tartott nyilvános tárgyalások alapján hozta meg.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság és ezt joggal kifogásolta a III.r. vádlott és védője, amikor a I.r., II.r. és a IV.r. vádlottakkal szemben hozott ítélet történeti tényállásában nevesítette a III.r. vádlottat és cselekvőségére történeti tényállást állapított meg tekintve, hogy ezen vádlottal szemben ekkor még nem került sor ügydöntő határozat hozatalára, - ezzel szemben a bíróság a III.r. vádlott ügyét elkülönítette s vele szemben határozathozatalra későbbi időpontban, további tárgyalási nap megtartását követően került csupán sor.

Ugyanakkor a három terheltet érintő, nem jogerős ügydöntő határozat tényállása a másodfokú bíróságot a negyedik vádlottal kapcsolatban semmilyen módon nem köti.

Ez a korábban hozott ügydöntő határozat jogerőre emelkedése esetén is rendkívüli perorvoslással orvosolható lett volna.

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat érintően elmulasztotta megállapítani a vádtól eltérés lehetőségét, ez azonban - különös tekintettel arra, hogy a vádtól eltérő minősülés az I.r. vádlott javára történt, - olyan relatív eljárási szabálysértés, amely az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt, emiatt az elsőfokú ítéletet nem kellett hatályon kívül helyezni.

A III.r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság azonos összetételű tanácsban, hat hónapon belül, 2010. június 17. napján megismétlés nélkül folytatta az eljárást. Ekkor a terheltet érintő tanúbizonyítást túlnyomórészt megismételve ismét kihallgatta a sértettet, tanú8, tanú9 és tanú10 tanúkat, valamint új tanúként tanú15 és tanú16-ot.

A 2010. február 22. és március 1. napjain kihallgatott tanúk közül tanú4, tanú5, tanú11 és tanú12 vallomása a távollévő III.r. vádlottat nem érintette, tanú7, tanú6 és tanú13 tanúk vallomását azonban az elsőfokú bíróság a III.r. vádlott tekintetében bizonyítékként úgy vette figyelembe, hogy a tanúk kihallgatásakor a terhelt és védője sem volt jelen.

A másodfokú bíróság tanú6 és tanú7 vallomását kirekeszti a bizonyítékok közül. Nevezett tanúk a III. r. vádlott alibijét hivatottak igazolni, azt, hogy a III.r. vádlott nem tartózkodhatott a cselekmény elkövetésének idején annak helyszínén. A kirekesztésnek az ügy érdemi elbírálásából nincs jelentősége, figyelemmel arra, hogy a vádlott büntetőjogi felelősségét az elsőfokú bíróság az ügyészi vádnak megfelelően felbujtói minőségben állapította meg, s maga a tényállás sem tartalmaz adatot arra, hogy a III. r. vádlott a cselekmény elkövetésekor a helyszínen tartózkodott volna.

Ugyancsak kirekeszti a bizonyítékok köréből a III.r. vádlott tekintetében tanú13 vallomását, figyelemmel arra, hogy ezen tanút is a III. r. vádlott távollétében hallgatta ki az elsőfokú bíróság és vallomásának még ismertetésére sem került sor az eljárás későbbi szakaszában. A tanú vallomásában egyébként éppen a III. r. vádlott védekezését cáfolta.

Az elsőfokú bíróság a III.r. vádlott tekintetében a 249./ sorszámú ítéletét helyesen a 2010. évi január hó 25. és 26. napjain, valamint 2010. évi június hó 17. napjain tartott nyilvános tárgyalások alapján hozta meg és hirdette ki 2010. évi június hó 17. napján.

Ugyanakkor a tényállás - Be. 351. §-ának (2) bekezdés b/ pontja szerint - részben megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság a III.r. és a IV.r. vádlottak tekintetében nem sorolt fel annyi elítélést, amely a többszörös visszaesést megalapozná.

A másodfokú eljárásban beszerzett átirat alapján derült fény a II.r. vádlott korábbi büntetésére.

A másodfokú bíróság a vádlottak előéletét illetően mindkét ítélet személyi részét az alábbiakkal egészítette ki:

A II.r. vádlott büntetett előéletű.

A Nyíregyházi Városi Bíróság 2004. évi május hó 10. napján kelt és kihirdetésekor jogerős 42.B.2874/2003/3. sorszámú ítéletével a 2003. július 31. napján kisebb értékre elkövetett lopás vétsége és egyedi azonosító jel meghamisításának büntette miatt 45.000 forint végösszegű pénzfőbüntetésre és egy évi időtartamra a Magyar Köztársaság területéről kiutasításra ítélte.

A III.r. vádlott többszörös visszaesést megalapozó elítélései:

1./

A Fővárosi Bíróság 1998. december hó 1. napján jogerős 2.B.497/1998/7. számú összbüntetési ítéletével mint különös visszaesővel szemben összbüntetésül 12 év 4 hónapi fegyházra állapított meg, amelyet 2002. november 26. napján állott ki.

2/A

A Jászberényi Városi Bíróság 2004. október 18. napján jogerőre emelkedett 8.B. 234/2003/29. sorszámú ítéletével - a 2002. december 10. napján elkövetett lopás büntetnének kísérlete miatt - többszörös visszaesőként hat hónapi börtönre és egy évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Főbüntetését kitöltve 2005. március 24. napján szabadult.

2/B

A III. vádlott az ítélet 1./ pontjában a Dunakeszi Városi Bíróság 6.B.94/2005/51.számú ítéletében terhére rótt cselekményt 2004. május 24. napján valósította meg.

Az ítélet 3./ pontja szerinti összbüntetésbe foglalás alapjául szolgáló elítélések, valamint a 2/A alatti cselekmény egymással quasi halmazati viszonyban állnak, emiatt egy elítélésnek tekintendők.

A IV.r. vádlott releváns büntetései:

1./

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 7.B.VIII.818/1995/32. sorszámú ítéletével, illetve a Fővárosi Bíróság 23.Bf.VIII. 8227/1995/32. számú ítéletével - az 1994. május 17. napján elkövetett lopás büntette miatt - ítélte többszörös visszaesőként 4 évi fegyházra és 5 évi közügyektől eltiltásra.

Főbüntetését 1998. szeptember 26. napján állotta ki.

2/A

A Budai Központi Kerületi Bíróság 3.B.2213/2000/250. sorszámú ítéletében bűnösségét az 1999. január 28. napja és 2001. szeptember 22. napjai között jelentős értékre elkövetett lopás büntette, több rendbeli nagyobb értékre, üzletszerűen, bünszövetségben dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntette, okirattal visszaélés vétsége és készpénz-helyettesítő fizetőeszközzel visszaélés vétsége miatt állapította meg.

2/B

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.731/2004/12. sorszámú ítéletében a 2003. július 11. napja és 2003. szeptember 18. napja között megvalósított bűncselekményeket róta a vádlott terhére.

Az ítélet 3./ pontja szerinti összbüntetésbe foglalás alapjául szolgáló elítélések így egymással quasi halmazati viszonyban állnak és egyetlen elítélésnek tekintendők.

A tényállás részleges megalapozatlansága ekként a rendelkezésére álló iratok tartalma alapján a Be. 352.§-ának (1) bekezdés a/ pontja szerint kiküszöbölhető volt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás teljes körű és felülbírálatra alkalmas.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat hiánytalanul mérlegelési körébe vonta. A vádlottaknak az eljárás során többször módosított vallomásait kellő részletességgel értékelte, azokat egymással és az egyéb bizonyítékokkal összevetve értékelte.

Az elsőfokú bíróságot ekörben az iratok tartalma és a logika szabályai kötik.

Az elsőfokú bíróság a logika és az életszerűség követelményét egyaránt szem előtt tartva megfelelően számot adott értékelő tevékenységéről, az általa megállapított teljes körű tényállás összhangban áll - a kirekesztett bizonyítékokon túl, - az eljárás irataival. Logikus érveléssel és kellő részletességgel indokolta, hogy a vádlottak vallomásait mely részeiben és miért fogadta el, a sértett melyik előadásának adott hitelt és valamennyi részletre nézve további adatok is rendelkezésre álltak.

Az elsőfokú ítélet ekként nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, logikus és az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette.

A védelmi fellebbezések az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadják, ez azonban a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést mind a négy vádlott bűnösségére.

A terhekre rótt bűncselekmények minősítése is törvényes.

A jelenleg hatályos törvény alkalmazása a vádlottak esetében az elkövetéskori törvényhez képest nem eredményezne kedvezőbb elbírálást, ezért az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta velük szemben a bűncselekmény elkövetésekor irányadó törvényt.

Nem találta alaposnak a Fővárosi Ítéltábla az ügyészi fellebbezést, amely az I.r. vádlott bűnösségének - a közbiztonság elleni bűncselekményen túl, a Btk. 166.§-ának (1) bekezdésbe ütköző, de a (2) bekezdés b/ pontja szerinti nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette kísérletében történő megállapítására irányult.

Az elsőfokú bíróság kellő indokát adta, hogy a sértett előadásai közül miért az I.r. vádlottra legkedvezőbb verziót alapul véve állapított meg tényállást, mely szerint a vádlott célzott lövést adott le a sértett jobb kezére.

A konkrét és kategórikus tényállás felülmérlegelésére nincs törvényes lehetőség.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság álláspontjával atekintetben, hogy a sértettnek a teste mellett tartott, pénzt tartalmazó táskát fogó kezére leadott lövésből nem vonható egyértelmű következtetés a vádlott eshetőleges ölési szándékára.

Az ítélezési gyakorlat következetesnek mondható abban, hogy a lőfegyver elsütő szerkezetének mozgásba hozatala az ölési cselekményt kísérleti stádiumba juttatja.

Ugyanakkor az az elméleti követelmény is megfogalmazódik, hogy a nyitott törvényi tényállás kísérlete csak olyan cselekmény tanúsítása esetén állapítható meg, amikor az ölési szándékkal véghezvitt magatartás az emberi életet oly módon veszélyezteti, hogy az a halálos eredmény bekövetkezésének reális lehetőségét adja, amely ekként a bűncselekmény védett jogi tárgyát már közvetlenül veszélyezteti.

Önmagában abból a körülményből, hogy a sérülés előidézéséhez használt eszköz különösen veszélyes és a célzott testtájék közelében életfontosságú szervek vannak, nem lehet az emberölésre irányuló eshetőleges szándékra következtetni, ha az elkövetés további mozzanatai és az alanyi oldalon jelentkező körülmények ezt nem támasztják alá (BH.1996/511). A jelen esetben pedig a sértett teste mellett lévő kezét érte a lövés.

A Fővárosi Ítéltábla nem osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy a sértetre leadott lövés alkalmas lehetett akár halálos eredmény okozására is, mert a sérülés helyétől 5-6 cm-re van érképlet, a vádlott pedig belenyugodott ebbe a lehetséges következménybe.

Az irányadó tényállás kézre leadott célzott lövést rögzít. Az általános ismeretek szerint az emberi kar, kézfej nem olyan testrész, amelynek lövéssel sértése halált okozna. Önmagában az érképlet közelsége nem ad okot az emberölés kísérletének megállapítására, az emberi test számos területén található nagyobb érképlet,

amelynek sértése következménye lehet a halál, ez azonban nem nyújt alapot az ölési szándék megállapítására.

Az I.r. vádlott ölési szándékát az eljárás során következetesen tagadta.

A cselekmény előtt, alatt vagy után ölésre utaló verbális megnyilvánulása nem volt.

Az általa kisebb távolságról célba vett testtájéktól 5-6 centiméterre található olyan nagyér-képlet, amely sérülése életveszélyes állapot kialakulásához vezethetett volna.

Nevezett fegyverhasználatban való jártasságára nézve nincs adat.

Az elsőfokú bíróság felül nem mérlegelhető tényállása alapján az I.r. vádlott terhére kétséget kizáróan csupán a testi sértés okozására irányuló egyenes szándék volt megállapítható. Ekként helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a sértettnek történt sérülés okozását - a bekövetkezett eredménynek megfelelő - testi sértés büntettének (Btk.170.§-ának (1) bekezdése (4) bekezdés I fordulata).

Alaptalannak találta a másodfokú bíróság a vagyon elleni cselekmény minősítését támadó védelmi perorvoslatokat is.

Helytállóan mondta ki az elsőfokú bíróság a III. r. és a IV. r. vádlottak bűnösségét rablás büntetében, hiszen a bíróság által mérlegeléssel megállapított tényállásból egyértelműen következik, hogy e vádlottak tudták, hogy nem betörésre kerül sor, s ezt már önmagában a fegyver átadása is cáfolja.

A tényállásban nem merült fel rá adat, illetve a vádlottak védekezése sem tartalmaz olyat, ami ténylegesen betörésre utalt volna. Egyetlen utalás sem történt a zárszerkezetek jellegére, kinyitási módjára, esetlegesen az ehhez használt eszközre.

Mellőzi a másodfokú bíróság a III. r. vádlottal szembeni 249./ sorszámú ítélet indokolásából a vádlott hibás védekezésére utaló részeket és az ezzel kapcsolatos elsőfokú bírói okfejtést, mivel a védekezési taktika célszerűségének kérdése nem tartozik a bíróság vizsgálódásának körébe.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel az enyhítő és súlyosító hatású bűnösségi tényezőket.

Ugyanakkor az I.r. vádlott tekintetében nyomatékos enyhítő körülményként kellett értékelni a beismerő vallomást figyelemmel arra, hogy nagyrészt ezen vallomás szolgál a tényállás alapjául.

Az I.r. és a II.r. vádlottak tekintetében további enyhítő körülmény, hogy nem magyar állampolgárok, illetve a II.r. vádlott a magyar nyelvet sem ismeri, - így a

hozzátartozókkal való kapcsolattartásuk nehezített, rájuk nagyobb terhet ró a szabadságvesztés büntetés végrehajtása.

Mellőzi a bűnösségi körülmények közül az I. r. vádlott tekintetében, hogy külföldön már elítélték, figyelemmel arra, hogy magyar bíróság a külföldi ítélet érvényét nem ismerte el.

A II.r. vádlott tekintetében további súlyosító körülmény, hogy Magyarországon bűncselekmény elkövetése miatt már elmarasztalták.

Valamennyi vádlottnál mellőzi az elszaporodottságra utalást, figyelemmel arra, hogy erre vonatkozóan semmilyen adat nem merült fel, a hasonló jellegű cselekmények számbeli alakulása nem mutat kiugró emelkedést.

A IV.r. vádlott esetében további súlyosító körülmény, hogy cselekményét nem csupán feltételes szabadság hatálya alatt, hanem ezen belül is röviddel hosszabb tartamú szabadságvesztésből szabadulását követően követte el, valamint, hogy a felbujtáson túlmenően bűnsegédi magatartást is tanúsított.

A III.r. vádlott tekintetében további súlyosító hatású tényező, hogy különös visszaeső is.

A fenti bűnösségi tényezők kellő nyomatékkaal értékelése mellett, az elsőfokú határozat meghozatala óta eltelt időre is figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés jelentős súlyosítására nincs kellő ok.

A Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a vádlottakkal szemben elsőfokon kiszabott büntetés neme és mértéke is megfelelő és a további időmúlás sem indokolja azok enyhítését.

Mindezek alapján az ügyészi, illetve vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezettek.

A Fővárosi Bíróság mindkét elsőfokú ítélet rendelkező részében pontatlanul jelölte meg az ügyben tartott tárgyalások napjait, ezt a másodfokú bíróság helyesbítette.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Bíróság ítéleteit a Be. 371. §-ának (1) bekezdése értelmében - mind a négy vádlott tekintetében - helybenhagyta.

A főbüntetésbe - a Btk.99.§-ának (1) és (2) bekezdési szerint - beszámította a I.r., a II.r és a IV.r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegéről, - amely magában foglalja az elsőfokú ítélet fordításának költségét is, - az ítéltábla úgy rendelkezett, hogy abból a kirendelt védő közreműködése folytán keletkezett hányad megfizetésére kötelezte a II.r., a III.r. vádlottakat a Be. 381.§-ának (1) bekezdése szerint.

Az ezt meghaladó bűnügyi költséget a Be. 339.§-ának (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2011. év június hó 21. napján

Dr. Lassó Gábor sk..

Sebe Mária sk..

Hildenbrand Róbert sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 2010. év március hó 5. napján kelt 7.B.32/2008/221. sorszámú ítélete és a Fővárosi Bíróság 2010. június 17. napján kelt 7.B.32/2008/249. sorszámú ítélete az I.r., a II.r., a III.r. és a IV.r. vádlott tekintetében a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.311/2010/26. sorszámú végzésében foglalt változtatással 2011. évi június hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. évi június hó 21. napján

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Udud Sándorné

bírószági ügyintéző

